

अवधिः, ऐं, (अव + धा + कि ।) अवधानं। सीमा ।
कालः । (“अथ चेदवधिः प्रतीक्ष्यते” इति भा-
रविः ।) विजं। इति विश्वेदिन्द्यो ॥

अवधीर्, त्, क, अवज्ञायां । (अदन्त + तुरा०-
उभय० सक०-सेट् ।) अवधीरयति। आवधीरयत्
साधुमसाधुः। इति दुर्गादासः ॥

अवधूतः, ऐं, (अव + धू + क्तः ।) सम्प्राप्ताश्रमी ।
तदिधानं सप्तग्रासिगच्छे ददृष्टां। तद्रेदा यथा ।
देव्युवाच ।
“दिविधावाश्रमी प्रोक्तौ गार्हस्यो मैत्रुकस्था ।
किमिदं श्रूयते चित्रमवधूतास्तुर्विधाः ॥
एतदेव्युदितुमिच्छामि तत्त्वतः कथय प्रभो ।
चतुर्बिंधावधूतानां लक्षणानि विशेषतः ॥

सदाशिव उवाच ।

ब्रह्ममन्तोपासका ये ब्राह्मणच्छियाददः ।
स्वहात्रमै वसन्तोपुषि ज्ञेयात्ते यत्थः प्रिये ।
पूर्णाभिषेकविधिना संस्कृता ये च मानवाः ।
शैवावधूतात्ते ज्ञायाः पूजनीयाः कुलार्चिते ॥
ब्रह्मावधूतः शैवास्त्रांगिमाचारवर्त्तिनः ।
विद्धुः सर्वंकर्माणि पूर्णदीरितवत्तमा ।
विना ब्रह्मापितृंते तथा चक्रार्पितं विना ।
निषिद्धमन्तं तोयस्त न गट्टीयः कदाचन ॥
ब्रह्मावधूतकैलानां कौलानामसेवेकिणाः ।
घागेव कथितो धर्म ज्ञात्वाश्च दरानने ॥
स्नानं संन्यासनं पानं दानस्त दारक्षण्यां ।
सर्वमागममार्गेण शैवब्रह्मावधूतयोः ॥
इति महानिर्बालतन्त्रे १४ उक्तासः ॥ ३० अन्यच ।
प्राङ्गृह उवाच ।
“दृष्टा देवि प्रवक्ष्यामि अवधूतो यथा भवेत् ।
वीरस्य मूर्तिं जानीयात् सदा तत्त्वपरायणः ॥
ददृष्टं कथितं सब्दं सद्ग्रासधारणं परं ।
तद्रूपं सर्वकर्माणि प्रकुर्यादीरेवव्यभं ॥
ददृष्टो मुखनं चामावास्यायामाचरेदयथा ।
तथा नैव प्रकुर्यात् वीरस्य मुखनं प्रिये ।
असंस्कृतं केशानामुक्तालभ्यक्तोच्चयं ।
चत्प्रियमाला विभूषा वा रुद्राक्षानपि धारयेत् ।
दिग्मवरो वा वीरेन्द्रस्याथ वा कौपिनी भवेत् ।
रक्षचन्दनसिक्काङ्क्षं कुर्याद्भूमध्यष्टं ॥
इति निर्बालतन्त्रे १४ पठलः ॥ ३० अपिच ।
“कृकरोटिं विधार्यच्च कालदर्हत्तथा प्रिये ।
परस्पृश्चात्रिगच्छे योगीति धारयेत् सदा ।
खट्टाङ्कं धारयेदोगी वासरूपकवससी ।
कपाते धारयेच्चन्दनादैविर्विशेषतः ॥
ईवत् पिङ्गलकं वस्त्रं धारयेत् सर्वदा सुत ॥
सुत इति शिवस्य समोधनं ।
सुदर्शनाख्यं यच्चकं तत्र संधारयेद्धः ॥
विपर्शीं कपिलचैव मडुडिगिमभर्फरान् ।
वादयन् डमरं योगी यच्च कुचाश्रमे स्थितः ॥
इति योगसारे २ परिच्छेदः ॥ ३० अपरव्य ।
“क्षमा दानं तपो ध्यानं बालमावेन शैलजे ।
शिवोऽहं भैरवानन्दो मुक्तोऽहं कुलनाथकः ॥
एवं मावपशो मन्त्री हेतुयक्तः सदाशिवः ।

संविदासेवनं कुर्यात् सदा कारणसेवनं ।
भवेत् साक्षात् स प्रश्नः पूर्णमुख्यो न संश्यः ॥
इति निर्बालतन्त्रं ॥ ३० किञ्च ।
‘तात्त्वाः चत्त्वियो वैश्यः पूर्णः सामान्यं एव च ।
कुलावधूतसंस्कारे पञ्चानामधिकारिता ॥
इति महानिर्बालतन्त्रं ॥ ३० अन्यच ।
“निर्बालामुक्तिमाप्नोति ब्राह्मणो वीरभावतः ।
अवधूतः चत्त्वियस्त भाष्टोषी न संश्यः ॥
सरूपोऽपि भवेद्विषयः पूर्णाऽपि सहूलोकवान् ।
सम्पर्णपलमाप्नोति विष्णो निर्बालतां व्रजेत् ॥
चिभागं फलमाप्नोति वृत्तियो वीरभावतः ।
पादहृष्टं वैश्यस्य शूद्रस्य चैकपादकं ॥ ३०
दशनामावधूतानां प्रत्येकं नाम प्रागुक्तिमानी-
मपि तेषां प्रधानक्षेत्राङ्गीकरणार्थं संज्ञाकथनगम्भे
लक्षणविशेषमाह ॥
“अवधूतस्य चाक्षानं पूर्णस्य पर्वतात्मजे ।
वनारण्ये भारती च गिरिष्व पुरिरेव च ।
एकस्थाने तु संस्थाव इष्टध्यानादिकच्छरेत् ।
यो मन्त्रदानं तपसा सदनः पदिकीर्तिः ।
खस्तकेशो जटाङ्गुः सदा वातुलवद्वेत् ।
अन्तर्योगी महावीरो रुद्रयसंज्ञश्च पैलजे ।
नानाशास्त्रेषु यो विज्ञो नानाकर्मीविशारदः ।
सदेषुदेवीभवेन भावयेद्यो हि चावलां ।
स एव मार्तीवीरो महाज्ञानी जितेन्द्रियः ।
सदोर्जवाङ्गेयो वीरो मुक्तो शैवो दिग्मवरः ।
सर्वं च सम्भावेन भावयेत् यो नरोत्तमः ।
इष्टदेवीं विना नस्ति स गिरिः परिकीर्तिः ।
नानादेषु योटेषु द्वेषु तीर्थभूमिषु ।
भमणे कुरुते निवं कुर्याद्यनेन पूजनं ॥
देवतायाः सदा ध्यानं श्रीगुरोः पूजनं तथा ।
अन्तर्योगेषु यो निष्ठः स वीरः पुरिरेव च ।
अवधूताश्रमे देवि । यस्य भक्तिः सुनिश्चला ।
तस्य तुष्टा भवेत् काली किं न सिद्धिति भूतले ।
अवधूतं समालोक्य ग्रन्थवत् पूजनं चरेत् ।
शक्तिः पञ्चतत्त्वानि यत्नेनैव निवेदयेत् ।
अशक्तः परमेश्वानि भक्तिः परितोषयेत् ।
इति निर्बालतन्त्रं ॥ ३० अपि च ।
“भक्तावधूतो हिविधः पूर्णपूर्णविभेदतः ।
पूर्णः परमहंसालः परित्राङ्गमः स्तुतः ।
हृतावधूतसंस्कारो यदि स्यात्ज्ञानदुर्बलः ।
तदा लोकालये तिलकात्मानं स तु शोधयेत् ।
रक्तन् खजातिचिक्षु ऊर्बन् कर्मादिकिं केवलं ।
सदा ब्रह्मपरो भूत्वा साध्येत्ज्ञानमुक्तम् ॥
इति महानिर्बालतन्त्रं ॥ ३० अपि च ।
“अवधूतः शिवः साक्षात्वावधूतः सदाशिवः ।
अवधूती शिवादेवी अवधूताश्रमं इष्टम् ।
चतुरुषाश्रमिणां मध्ये अवधूताश्रमो महान् ।
अवधूतस्त्रिविधिः इष्टस्य चितानुगः ।
सचेच्छापि दिग्मवासा विश्वोगिविहारवान् ।
सदाऽर्थात् विश्वासाद्वाहासो दिग्मवरः ।
गृहावधूतो देवेश दित्यस्त दाशिवः ॥ ३० अपरव्य ।
इति युग्मानां तत्त्वान्तेष्व देवान् ।

ओम् तत् सदिति मन्त्रेण कर्मकर्त्तव्यतामाह ।
“ॐ तत्सम्बन्धमुद्वार्य सोऽहमस्मीति चिन्तयन् ।
कुर्यादात्मोचितं कर्मसंसदा वैराग्यमात्रितः ।
कुर्यान् कर्माग्यनासक्तो नविनोदलनीरवत् ।
यतेवाक्षानसुद्धर्तुं तत्सज्जानविवेकतः ॥ ३०
सर्वेषामैषं तत्सदिति निर्देशेन कर्मकलामाह ।
“ॐ तत्सदिति मन्त्रेण यो यत्कर्म समाचरेत् ।
स्वहस्ये वायुदासीनस्तस्यामीदाय तद्वेत् ॥ ३०
तन्मन्त्रकिंश्चामिकर्मणः समर्पात्वमपि ।
“जपाहोमप्रतिष्ठा च संखाराद्यतिलाः क्रियाः ।
ॐ तत्सदिति निष्पत्ताः संपूर्णां संश्यः ॥
किमन्यैर्वज्जिभिर्मन्त्रैः किमन्यैर्भूर्हिसाधनैः ।
ब्राह्मणानेन मन्त्रेण सर्वकर्माणिं साधयेत् ।
सुखसाध्यमवाङ्गल्यं संपूर्णपलदायकं ।
नाम्येतस्मान्महामन्दादुपायान्तरमग्निके ।
पुरप्रदेशे देहे वा लिखिता धारयेदिम् ।
गेहे तस्य महातीर्थे देहे इुलमयो भवेत् ।
निगमागमतन्त्राणां सारात् सारतरो मनुः ।
ॐ तत्सदिति देवेशिं तवाये सत्यमीरितं ।
चतुर्बिंधानां तत्त्वानामयेषामपि वस्तुनां ।
मन्त्राच्चैः शोधनेनालं स्यादेतेन शोधितं ।
पश्यन् सर्वं च सदृष्टं जपस्त्वत् सन्महामनुः ।
स्वेच्छाचारः शुद्धचित्तः स एव सुवि कौलशाट् ।
जपादस्य भवेत् सिद्धो मुक्तः स्यादर्गचिन्तनात् ।
साक्षाद्वाच्चामयो देही सार्थमेनं जपेन्मनुः ।
चिपदोऽयं महामन्त्रः सर्वकारणां ।
साधनादस्य भन्त्वस्य भवेन्मन्यज्ञयः स्वयं ।
गुम्यमयमपरं वापि प्रवेकां पद्मेव वा ।
जम्बेतस्य महेश्वनि साधकः सिद्धिमाग्नवेत् ।
इति मन्त्रप्रशंसा ॥ ३० शैवावधूतस्य सर्वकर्मा-
तदिकारमाह ।
“शैवावधूतसंस्कारविधातिलाकर्मणः ।
नापि देवे नवा पित्रे नार्वै वायुदिकारिता ॥ ३०
अथ परमहंसः ।
“चतुर्बिंधानवधूतानां तुरीयो इत्स उच्यते ।
वर्णेन्द्रे योगभोगाच्छा भुक्तोः सर्वे शिवोपमाः ।
इंसो न कुर्यात् स्त्रीसङ्गं न विधत्ते परिग्रहं ।
प्रारब्धमन्त्रन् विहरेत् निषेधविधिर्विर्जितः ।
त्वं वित् खजातिचिक्षानि कर्माणिं इष्टमेधिनां ।
तुरीयो विहरेत् द्वौर्यां निःसङ्गल्पो निश्चयः ।
सदात्मावासन्तुः भ्रूकमोहविवर्जितः ।
निर्विकेतस्तित्वाः स्त्राहि सङ्गो निरपेक्षः ।
नार्वै भव्यपेशानां न तस्य ध्यानधारणा ।
मुक्तो विमुक्तो निर्दद्वो हंसाचारपरो यतिः ।
इति ते कथितं देवि । चतुर्बिंधुं कुलयोगिनां ।
लक्षणं सविशेषेण साधनां मत्स्वरूपिणां ।
यतेषां दर्शनात् स्पर्शादाप्नात् परितोषयात् ।
सर्वं तीर्थफलावासिर्वायते मनुजन्मना ॥
इति महानिर्बालतन्त्रं ।
अवध्यं, च, (वधमर्हति, यत्, तते। नव्मासः ।)
माश्यानार्वै । बधायेत् । अनर्थकवाचं । इति
विश्वेदिन्द्यैः प्रथा—